

“Hrabě Kaminaki se o tobě jen tak dalece vyslovil, že tě má v podání, že bys mohl naši svatou věc zradit,” odpověděl kníže. “On nás jen varoval, abychom ti nevěřili, a že měl pravdu, to nyní dokáže tvůj vlastní žalobce, hrabě Lipovski. Tedy mluv, brátře,” pravil pak obrátiv se k tomuto.

“Poněvadž nám bylo dáno za úlohu, abychom Narazinovo tajné jednání pozorovali, vydali jsme se včera na cestu k zámku ‘Svobodě,’” promluvil hrabě Lipovski, — “majíce úmysl, tohoto podezřelého přítele naší vlasti při jeho tajném působení pozorovati. K tomu zámku jsme dorazili pozdě v noci a právě, když jsme se spolu radili, jak bychom mohli nejlépe svůj úmysl provést, zaslechli jsme koňský dusot a v okamžení na to jsme spatřili ruského důstojníka, jenž klusal od zámku po cestě dolů. Co asi tento důstojník u domnělého přítele naší vlasti, u pana Narazina, hledal, o tom jsme nezůstali dlouho v nejistotě, neboť nás hrabě Bohumil Kaminski o jeho spojení s ruskou vládou dostatečně poučil. Poněvadž jsme se tedy domnívali, že snad ten důstojník, kterýž nic zlého netuše, proti nám příklusal, celý plán našeho spiknutí u sebe má, vrhli jsme se proti němu a obklíčili jsme ho. On byl však neohrožený muž a vytasil hned svou šavli: ale když viděl, že nepatříme do třídy loupčáků, tázal se nás zhurta, co žádáme. ‘Rádi bychom se ti podívali do tašky u sedla,’ odpověděl jsem mu, ‘a také bychom rádi věděli, co jsi dělal nahoře v zámku.’ Místo odpovědi šel po mně důstojník šavlí, ale můj kní se počal na štěstí v tu chvíli plástiti a skočil na stranu. Tím způsobem jsem byl od smrti zachráněn, i mohl jsem se připravit k obraně. Poněvadž jsem byl sám jediný, jenž měl u sebe šavli, musel jsem ten boj podniknouti, kterýž dlouho netrval a skončil se smrtí mého protivníka. Vrazil jsem mu totiž šavli zrovna do srdce a sám jsem nebyl ani dost málo raněn. Zatím co jsem si hleděl po tom těžkém zápase trochu oddechnouti, prohlédali moji druhové padlému důstojníkovi všechny kapsy a vzali k sobě všechny písemnosti, které tam našli. My jsme je hned na místě prohlédli a přečetli a poněvadž jest v nich proti tobě, Narazine, obsažen důkaz, že jsi se dopustil na nás zrady, zatklí jsme tě a přivedli jsme tě minulé noci sem.”

“Já nejsem žádný zrádce!” zvolal Narazin zuřivě. “To je lež!”

“Ano, ty jsi zrádce,” odpověděl kníže a ukázal rukou na balíček papírů, jenž ležel před ním na stole. “Z těchto dopisů, které ten ruský důstojník o tobě obdržel, vychází mimo vše pochybnost na jevo, že jsi to hanebné řemeslo co špehoun již dávno provozoval. Již se ti podařilo mnohý dobrý lov, ty’s vydal za mrzký peníz již mnohého nešťastníka buď na smrt anebo jsi byl příčinou, že byl zavezen na Sibír, a také nás měl tentýž osud stihnouti. Ale nad námi bděl Bůh, kterýž nechce, aby byli jeho členové jímání v otrocké jámce, a tobě pomátl rozum, že’s nš byl spokojen s tím krvavým penízem, kterýž ti byl za tvou zradu nabízen.”

“Ty jsi chtěl ještě 100.000 rublů mimo to, co bylo vyjednáno, a na to jsi zajisté nepomyslel, že nám tvoje lakota zachrání život. Věřte mi, přátelé,” mluvil kníže dále, obrátiv se ku shromážděným členům, “kdyby byl ten bídák včera večer za svou zradu ty peníze přijal, byl by musel naši dnešní schůzi vyradit a my bychom seděli v tuto chvíli všickni již na pevnosti. Dimitri Ivanov byl zde mezi námi a měl těm pochopům otevřít dveře. To je přece neslýchané padoušství!”

“Takové bestie zasluhují, aby byly roztrhány čtyřmi koňmi!” zvolal jeden z přítomných spiklenců.

“S tím ještě počkej, příteli,” pravil kníže, upíraje na Narazina pátravý pohled, jenž byl jako zničen, — “ještě není nad nimi rozsudek vynesen.”

“Což chcete skutečně nade mnou vynášet nějaký rozsudek?” zvolal Narazin popuzen. “Dříve mi přece musíte popřát času a příležitosti, abych se mohl hájiti.”

“Toho ti bude popřáno,” odpověděl kníže docela klidně. “Haj se tedy, ano my ti i dovoříme, abys si zvolil někoho z nás za obhájce. Já nepochybuju, že zde někoho najdeš, kdo by byl ochoten tebe se zastati. Je zde mezi vámi někdo, jenž by se chtěl propůjčit obžalovanému Narazinovi za obhájce?”

Nikdo se však k tomu nehlásil, neboť tam nebyl bezpochyby v tu dobu žádný právník přítomen a poněvadž mohl takovou těžkou úlohu jen právník zastati, musel se k tomu sám Narazin odhodlati, aby se z toho obvinění očistil.

Tento se na chvíli zamyslel a promluvil pak zvučným hlasem: “Přátelé vlasti: já to před vámi ještě jednou opakuju, že je to všechno zlomyslná lež, co se na mne a na Ivanova udává. To mne nikdy ani nenapadlo, abych vás zradil, neboť je mi ta přísaha svatou, kterouž jsem tobě, kníže Dragomirski do rukou složil.”

“Tobě je svatým také ledacos jiného,” usmál se Bohumil potupně, “ale hlavní cenu mají u tebe peníze a proto jsi také přivedl mého otce v zkázu.”

“Mlč, dvojnásobný vrahu!” obořil se Narazin na Bohumila, mrštiv naň zničujícím pohledem. “Z tebe mluví záští a potměšilá zloba. Já jsem ti neublížil nikdy.”

“Slyšíte toho drzého padoucha?” zvolal Bohumil popuzen. “Měl bych v skutku chuť dát ti něco na památku.”

“Mlčni se,” pravil kníže, obrátiv se k Bohumilovi. “Tu památku dostane od nás, neboť již vidíme všickni, že není s to, svou nevinu dokázat. Již si ani nemůže vymyslet žádnou lež, poněvadž toho již tolik nalhal, že by se musel ve své lži opakovati.”

A v skutku nebyl Narazin s to, ze svého zrádného jednání se očistit.

On sice začal několikrát mluvit, ale jeho řeč neměla žádného smyslu.

Pročez pravil konečně kníže Dragomirski:

“Musím ti odejmout slovo, Narazine. Ty jen spíláš a proklínáš, místo abys hleděl tu žalobu vyvrátit. Nám by to bylo velmi milým, kdyby se ti podařilo ze všeho se očistit, neboť nám to dělá všem hluboký žal, že jsme chovali na svých ňadrech takovou zrádnou zmijí.”

“Vy jste všickni zaslepeni tímto zlomyslným utrhačem!” zvolal Narazin a ukázal na Kaminskiho. “On ve vás vzbudil proti mně podezření a já vás nemohu za své řádné soudce uznati.”

“Ty jsi v skutku velmi drzý, Narazine,” jal se kníže zase slova. “My se nedáme nikým zaslepeni a jednáme jen dle toho, o čem máme nezvratné důkazy. A ty důkazy jsou obsaženy v těch spisech, které byly nalezeny u toho ruského důstojníka.”

“Ty spisy jsou padělané!” zařval Narazin, vida, že jest již ztracen, — “a pocházejí od tohoto vraha!”

Při tom zase ukázal na Kaminskiho, ale v celém shromáždění nebylo nikoho, kdo by mu byl věřil; ano naopak Narazin podal svým se chováním patrný důkaz, že své hanebné řemeslo co špehoun již dávno provozoval, a proto se také ozývaly tu i tam netrpělivé hlasy: Potrestejte ho, on to zasluhuje!

Kníže udeřil mečem na stůl, aby bylo zase ticho a mluvil pak dále:

“Bratří! Z vyšetřování proti Narazinovi a Dimitriovi Ivanovu vychází na jevo, že se oba dopustili proti naší věci těžké viny, neboť se také jméno Dimitriovo v těch dopisech nalézá, které byly tomu padlému důstojníkovi odňaty. Také on měl dostat částku z té jidášské mzdy a proto je z té zrady spolu s Narazinem obviněn. Podle stanov našeho spolku mají býti zrádce od rady třinácti členů souzeni a poněvadž tuto radu tvoříme, táž se vás na vaši čest a na vaše svědomí, zdali uznáváte, že jest Narazin a Ivanov tou zradou vinen, kterouž tyto dopisy dosvědčují. Uvažte důkladně tuto otázku, než na ni odpovíte, neboť závisí na vašem výroku život těchto dvou mužů.”

“Co budeme ještě uvažovati?” zvolal jeden z přítomných soudců “Kde jsou tak patrné důkazy, jako zde, nemůže výrok porotců jinak zníti než na vinu obžalovaného.”

“Ano, oni jsou oba tou zradou vinni a zasluhují přísný trest.”

Konečně pronesl také kníže Dragomirski to osudné slovo.

Narazin se potupně zachechtal a zvolal:

“Ano, jsem vinen zradou, a sice na udání vraha a na základě padělaných dopisů.”

“Již mlč a nerouhej se!” zakřikl ho předseda. “Tento okamžik jest příliš vážný, než abychom ti mohli dovolit členy této rady ještě dále urážeti. Ty’s uznán jednohlasně za vinna tím zločinem, — a totéž platí také o tobě, Dimitri Ivanove. Rozuměl’s tomu, oč se tu jedná a vš, že bude v tu chvíli rozsudek nad tebou vynesen?”

Dimitri Ivanov vyvalil na knížete oči jako člověk, který z náhlého uleknutí zblbl, a na otázky, které mu byly ještě dány, neodpověděl ani slova, a proto vyzval kníže přítomné soudce, aby udali, jaký trest se má těm zločincům vyměřiti.

Přednesl jim krátce celou tu záležitost ještě jednou a vyzval pak soudce, jenž seděl nejbliže u něho, aby se vyslovil, jaký trest má ty zrádce stihnouti.

“Ať zhynou rukou katovou,” odpověděl soudce temným hlasem.

A rovněž jako byli dříve soudcové jen po druhém slovo “vinen” pronesli, tak vážně zněla nyní jejich slova:

“Ať zhynou rukou katovou!”

Takto hlasovalo všech dvanáct soudců a nyní měl ještě promluvit předseda kníže Dragomirski a veškeré zraky se obracely k němu.

Kdyby byl nesouhlasil s náhledem svých předchůdců a kdyby byl navrhoval pro ty odsouzené mírnější trest, byli tito zachráněni.

Kníže Dragomirski vzal se stolu bflou hůlku, jež tam ležela vedle meče a přelomil ji na dva kusy, což bylo znamením, že s náhledem ostatních soudců soubhlasí.

“Narazine a Dimitri Ivanove!” zvolal pak a hodil přelomenou hůlku zrádcům pod nohy. “Vy jste odsouzeni k smrti rukou katovou zemřete ještě v tuto hodinu. Takový člověk, který jest s to, za mrzký peníz svou vlast a své přátele, není hoden, aby ho země nosila, neboť je původcem tisícero neštěstí!”

Narazin vyslechl tento rozsudek stoje, ale Dimitri se vrhl na kolena a sepal prosebně ruce.